

[Axel B. Lange.]

at der staar to Parter over for hinanden med modsatte Interesser. Det kan meget godt være saaledes, at Laangivere og Laantagere har de samme Interesser.

Det ærede Medlem henviste til, at vi i Øjeblikket har en stor Pengerigelighed, og det vilde jeg vel ikke benægte. Nej, det vilde være mærkværdigt, hvis man vilde benægte det, men det betyder ikke, at der er Kapital, som kan anvendes paa den Maade, som det ærede Medlem mener.

Det ærede Medlem gør gældende, at man kan købe Obligationer for de ledige Penge, og saa kan man sælge dem, naar man skal bruge Pengene. Ja, men det kan man ikke gøre uden at udsætte sig for en stor Risiko. Ved det ærede Medlem noget om, hvilke Kurstab der vilde fremkaldes, den Dag alle de Obligationer, som efter det ærede Medlems Mening burde købes op, igen skulde sælges, igen blev kastet ud paa Markedet? Er de Folk, der skal bruge Pengene til at købe Varer for, og de Folk, der skal bruge dem til at forøge deres Besætninger med, tjent med i en saadan Tid at maatte tage et saa stort Tab, at en væsentlig Del af deres Kapital bliver tabt? Det synes det ærede Medlem slet ikke at tage Hensyn til. Det er ogsaa den Risiko, der i Øjeblikket gør det vanskeligt for Pengeinstitutterne at købe Obligationer. De kunde jo købe dem, og de kunde faa den derved betingede Rente, men hvad saa, naar den Situation indtræder, da de tvinges til at sælge Obligationerne? Hvad vil der saaske? Vil de Folk, hvis Interesser det ærede Medlem mener at varetage — jeg ved ikke rigtig, hvorfor det ærede Medlem siger, at jeg har særlige Interesser at varetage; jeg har egentlig haft den Opfattelse, at det er nogle enkelte særlige Interesser, det ærede Medlem ønsker at varetage — vil de Folk, som har solgt af deres Besætninger og sat Pengene ind i et Pengeinstitut, og som skal bruge dem igen i Løbet af en maaske ret kort Tid, være tjent med, at Pengeinstitutterne den Dag erklærer: Ja, men vi har ikke Pengene, for de er blevet anbragt saaledes, at vi ikke kan udbetale dem, de er anbragt paa længere Sigt. Det er det, man lukker Øjnene for, naar man i Øjeblikket hævder, at der er store Muligheder for at gennemføre en Konvertering. Ja, det siger det ærede Medlem der er, men de Folk, som i hvert Fald jeg betragter som de mest kyndige paa dette Omraade, mener ikke, at saadanne Muligheder er til Stede; de mener ikke, at der er Sikkerhed for, at man i Øjeblikket med Udsigt til et

godt Forløb kan gennemføre en stor Konvertering.

Det ærede Medlem udtalte, at da vi — det var vist i 1933 — forsøgte Gennemførelsen af en Konvertering, var Mulighederne ikke til Stede. Men fra den Side, som det ærede Medlem repræsenterer, hævdede man dengang meget bestemt, at man burde have det, man kaldte for en dybtgaaende Rentessenkning; det vil altsaa sige en Konvertering, og at Muligheden derfor var til Stede. Men naar den ikke lykkedes, var det, fordi man havde set fejl; Mulighederne var ikke til Stede dengang, og Mulighederne er formodentlig heller ikke til Stede i Dag.

J. S. Foget: Jeg fandt ikke noget som helst overbevisende nyt i det, det ærede Medlem fremkom med nu. Det er, hvad vi har hørt Gang paa Gang, at de, der ligger med Kapitalen, ikke ønsker at anbringe den i Obligationer, for de er bange for Tabet. Det er kun en Undskyldning, intet andet. Hvis man overhovedet mener noget alvorligt med, at der nogen Sinde findes Muligheder for en Konvertering, saa maa de findes i Dag, ellers findes de aldrig. Man har i den politiske Diskussion Gang paa Gang talt om, at naar Mulighederne forefindes, skal en Konvertering gennemføres. Har der nogen Sinde i det sidste Slægtled været en saadan Mulighed for at gennemføre en Konvertering, som der er i Dag? Det har der vist næppe, der har i hvert Tilfælde aldrig været en saadan Pengerigelighed.

Naar man saa siger, at man ikke tør anbringe Penge, fordi man er bange for Kurstab, er det kun en Undskyldning, for i det Øjeblik man virkelig vilde gennemføre en Konvertering, skulde man nok finde Penge nok til at gøre det. Man er inde paa nøjagtig det samme System som inden for Fagorganisationerne: enten vil man have fuld tarifmæssig Betaling, eller ogsaa skal Pengene ikke arbejde. Det er det i Virkeligheden stivnet i. Det er de enige om, de med de store Kapitaler, og det kan de smaa Kapitalejere ikke ændre ved. Og det bøjer Regeringen sig for, derfor ligger Forholdene, som de gør; derfor opretholder man en høj Rente i en Tid, hvor der er stor Pengerigelighed. At et Spørgsmaal, der i og for sig burde have været løst for længst, ikke bliver løst, søger det ærede Medlem Hr. Axel B. Lange nu altsaa at begrunde med, at man er bange for at anbringe Penge i Obligationer, for man frygter for Kurstab. Det